

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **R. a T. S.**, zastúpeného: *P. & P., spol. s r.o.*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku **a v e c v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 303,31 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa *P. & P., spol. s r.o.*, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Odvolaním zo dňa 17. marca 2010 navrhovateľ napadol rozhodnutie odporkyne č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010, ktorým odporkyňa podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení

s § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 500 €, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009), ktorú navrhovateľ porušil tým, že dňa 9. septembra 2009 o cca 5.00 hod. v programe Z. odvysielal informácie o novom slovenskom filme *J. – P.*, ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákon č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku uviedol, že výrok rozhodnutia predpokladá porušenie dvoch hmotnoprávných ustanovení platných a účinných v rôznom čase (§ 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009) jedným skutkom, čo je objektívne nemožné. Z výroku rozhodnutia nie je zrejmé, podľa ktorého ustanovenia právneho predpisu sa rozhodlo, a z toho dôvodu je rozhodnutie nepreskúmateľné. Rozhodnutie je nepreskúmateľné aj z dôvodu, že výrok neobsahuje jednoznačné určenie skutku, ktorý má byť porušením zákonnej povinnosti navrhovateľa. V čase uvedenom vo výroku rozhodnutia (cca 5.00 hod.) navrhovateľ vysielal krátke správy, ktoré trvali do 5.03 hod, z čoho vyplýva, že v čase vymedzenom odporkyňou neodznali informácie o filme *J. – P.*. Ak by aj určením času o 5.00 hod. zo strany odporkyne išlo len o ohraničenie začiatku páchania deliktu, takéto určenie skutku postráda akékoľvek označenie tých informácií, ktoré počas trinástich hodín vysielania mali mať právom nedovolenú povahu a účinky.

Navrhovateľ v odvolaní namieta, že odporkyňa nerozhodla podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase spáchania deliktu, keďže vo výroku rozhodnutia konštatuje porušenie povinnosti, ktorá bola zakotvená až s účinnosťou viac ako tri mesiace po údajnom spáchaní správneho deliktu.

Podľa názoru navrhovateľa odporkyňa vec nesprávne právne posúdila. V odôvodnení rozhodnutia neoznačuje žiadne výrazové prostriedky, ktorými mali byť informácie o filme J. zámerne smerované k skrytej propagácii. Odvysielané informácie o filme nemohli mať skrytú povahu oznámenia, nakoľko celý odvysielaný program bol venovaný historickej postave Juraja J., ako aj rôznym filmovým spracovaniam jeho osudu v slovenskom kinematografickom umení. Navrhovateľ tiež poukázal na to, že uvedeným vysielaním plnil svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 619/2003 Z. z. o Slovenskom rozhlase „...rozvíjať kultúrnu úroveň poslucháčov, poskytovať priestor súčasným kultúrnym a umeleckým aktivitám...“. Skutočnosť, že navrhovateľ nevkladal propagačné odkazy na uvedený film do iných, nesúvisiacich programov, ale mu v súlade so svojim zákonným poslaním poskytol priestor transparentným spôsobom, vylučuje porušenie zákazu skrytej reklamy v posudzovanej relácii.

Na základe uvedených dôvodov navrhovateľ žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľ si zároveň uplatnil náhradu trov konania.

K podanému opravnému prostriedku sa podaním zo dňa 27. decembra 2010 vyjadrila odporkyňa, pričom uviedla, že z výroku rozhodnutia (obsahujúceho porušenie dvoch ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z.) vyplýva, že konanie, za ktoré bol navrhovateľ sankcionovaný, je správnym deliktom tak podľa znenia zákona č. 308/2000 z. Z. účinného do 14. decembra 2009, ako aj jeho novelizovaného znenia účinného po tomto dátume. Zo znenia výroku jednoznačne vyplýva, že odporkyňa rozhodla podľa § 31 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a len poukazuje na skutočnosť, aké označenie malo predmetné ustanovenie v čase spáchania deliktu.

Odporkyňa nesúhlasí s tvrdením navrhovateľa o retroaktívnom použití právnej normy. Zákonná definícia konania navrhovateľa existovala tak za účinnosti starej právnej normy (skrytá reklama) a toto konanie je podľa účinnej právnej úpravy súčasťou širšieho inštitútu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie. Po vecnej stránke je definícia tohto konania stále rovnaká.

K namietanej absencii identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia odporkyňa uviedla, že neposudzuje izolovane jednotlivé časti programu, ale program ako celok a iba program ako celok svojim spracovaním a obsahom môže porušiť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z. z. Výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu. Čas uvedený vo výroku rozhodnutia – cca 5.00 hod. – je len približný. Údajmi uvedenými vo výroku je presne a jednoznačne identifikovaný program, v rámci ktorého boli odvysielané predmetné informácie.

Pokiaľ ide o právne posúdenie daného skutkového stavu, odporkyňa poukázala na bod 3 na strane 22-30 rozhodnutia, kde sa podrobne vysporiadala s kritériom propagačného, resp. reklamného účelu odvysielaných informácií. Zároveň poukázala na to, že v prípade, ak je program pripravovaný dramaturgicky dopredu, možno hovoriť o zámernosti, čo vyplýva aj z judikatúry NS SR (napr. rozsudok č. 3 SŽ/112/2007). Odporkyňa uviedla, že sankcia nebola navrhovateľovi udelená za informovanie o filme J., ale za jeho propagovanie. Recipient mohol byť uvedený do omylu z dôvodu, že v predmetnom programe nemohol očakávať informácie propagačného charakteru. Navrhovateľ v programe nepriamo pozýval poslucháčov, aby si film prišli pozrieť. Takéto konanie je za hranicou informovania a má celkom zjavne propagačný charakter.

Vzhľadom na uvedené odporkyňa navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 250f ods. 3 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250j ods. 3 O.s.p. za použitia ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 3 O.s.p.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že predmetom posúdenia je program Z., ktorý navrhovateľ odvysielal dňa 9. septembra 2009 (v trvaní od 5.00 hod do cca 18.00 hod.), pričom v tomto programe mali zaznieť informácie o novom slovenskom filme J. – P., ktoré podľa odporkyne naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákon č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Napadnutým rozhodnutím č. RP/10/2010 zo dňa 9. februára 2010 odporkyňa navrhovateľovi uložila pokutu vo výške 500 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14. decembra 2009).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednávanom prípade je okrem iného spornou otázkou, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, teda či bolo potrebné aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z. účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 Z.z. účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti).

Zákomom č. 498/2009 Z. z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z.z., pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Vzhľadom na to, že všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu, resp. zrušení právneho predpisu a nahradení ho novým právnym predpisom, určuje, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu, sa v čase platnosti a účinnosti neskoršieho právneho predpisu naďalej spravujú právnym predpisom, za účinnosti ktorého vznikli, ak neskorší právny predpis neustanovuje inak.

V danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou peňažnej pokuty. Jedná sa teda o formu správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými aj v trestnom práve. V prejednávanej veci je preto nevyhnutné uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa mala o uložení sankcie rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom, teda podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Neskorší zákon mohla použiť, len ak by to bolo pre navrhovateľa priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

Najvyšší súd priznal úspech aj námietke navrhovateľa, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje jednoznačné určenie skutku, ktorý má byť porušením zákonnej povinnosti navrhovateľa.

Výrok rozhodnutia predstavuje záväznú, a teda najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Správne delikty, ako aj priestupky a trestné činy, sú premietnutím verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie. Pri správnych deliktoch a priestupkoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, ktoré sa (ako už bolo spomenuté vyššie) riadi zásadami platnými aj v trestnom práve. Osobitne nevyhnutné je dbať na konkretizáciu skutku v rozhodnutí. V tomto smere je jednoznačná platná právna úprava pokiaľ ide o konanie o trestných činoch a priestupkoch. Podľa Trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. Obdobne upravuje náležitosti výroku rozhodnutia o priestupku aj zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, podľa ktorého výrok rozhodnutia musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Neexistuje však takáto jednoznačná zákonná úprava pokiaľ ide o výrok rozhodnutia o správnych deliktoch. V tomto prípade je treba aplikovať § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania.

Výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať špecifikáciu konania (deliktu) v takej miere, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver vyplýva z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj zo zásad správneho trestania, podľa ktorých v rozhodnutiach sankčného charakteru, ktorými sú i rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné presne vymedziť konanie, za ktoré je subjekt postihnutý. Presné pomenovanie protiprávneho konania sa uskutočňuje konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia musí jednoznačne vymedziť, akého protiprávneho konania sa páchatel dopustil a v akom skutkovom priebehu spáchaný delikt spočíva. Nepostačuje pritom, ak tieto náležitosti obsahuje len odôvodnenie rozhodnutia, keďže len výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania.

Výrok rozhodnutia, v ktorom odporkyňa vymedzila skutok tak, že „*Navrhovateľ dňa 9. septembra 2009 o cca 5.00 hod. v programe Z. odvysielal informácie o novom slovenskom filme J. – P., ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákon č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009)*“, nespĺňa zákonné požiadavky na jeho presnosť a určitosť s ohľadom na nedostatočné vymedzenie času a spôsobu spáchania správneho deliktu. Posudzované vysielanie trvalo trinásť hodín a spôsob spáchania skutku sa odporkyňa pokúsila konkretizovať len v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch súd nie je viazaný.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie č. RP 10/2010 zo dňa 9. februára 2010 bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi ukladá sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15. decembra 2009, a teda nebolo účinné v čase porušenia

povinnosti. Vzhľadom na nedostatočne konkretizovaný výrok rozhodnutia ohľadne vymedzenia skutku, za ktorý bola sankcia uložená, je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

Námietkou navrhovateľa týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia skutku sa bude možné eventuálne zaoberať až v prípadnom novom súdnom prieskumnom konaní, potom ako odporkyňa vo veci znovu rozhodne v intenciách tohto rozsudku a navrhovateľ by podal návrh na preskúmanie takého rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a priznal úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

V súlade s ustanovením § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov právnemu zástupcovi navrhovateľa patrí odmena za dva úkony právnej služby (1. príprava a prevzatie zastúpenia, 2. podanie odvolania proti rozhodnutiu odporkyne), a to v sume 120,23 € za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a režijný paušál vo výške 7,21 € za každý úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Nakoľko právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšujú sa priznané trovy právneho zastúpenia o daň z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), čo predstavuje sumu 48,43 €.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová